СЛОВА ЖЫЦЦЯ

Снежань 2014

"Хто мае дзве вопраткі, няхай аддасць таму,
хто не мае, і хто мае ежу,
няхай зробіць тое самае"
(Лк 3,11).

Падчас Адвэнту, які рыхтуе нас да свята Божага Нараджэння, мы звяртаемся да постаці святога Яна Хрысціцеля. Ён быў пасланы Богам, каб падрыхтаваць шляхі для прышэсця Месіі.

Ад тых, хто пайшоў за ім, ён запатрабаваў глыбокай перамены жыцця: "Прынясіце ж годны плён пакаяння" *(Лк 3,8).* **А для тых, хто спытаўся: "Што ж нам зрабіць?"** *(Лк 3,10)* **адказаў:**

"Хто мае дзве вопраткі, няхай аддасць таму,
хто не мае, і хто мае ежу,
няхай зробіць тое самае"
(Лк 3,11).

Чаму я павінен аддаць некаму тое, што маё? З рэшты таму, што гэтак жа як і мяне, яго стварыў Бог, і гэта мой брат, мая сястра, і таму - частка мяне.

Гандзі казаў: "Я не магу пакрыўдзіць цябе, не пакрыўдзіўшы сябе самога." *(гл. Wilhelm Mühs, Parole del cuore, Milano 1996, s. 82).*

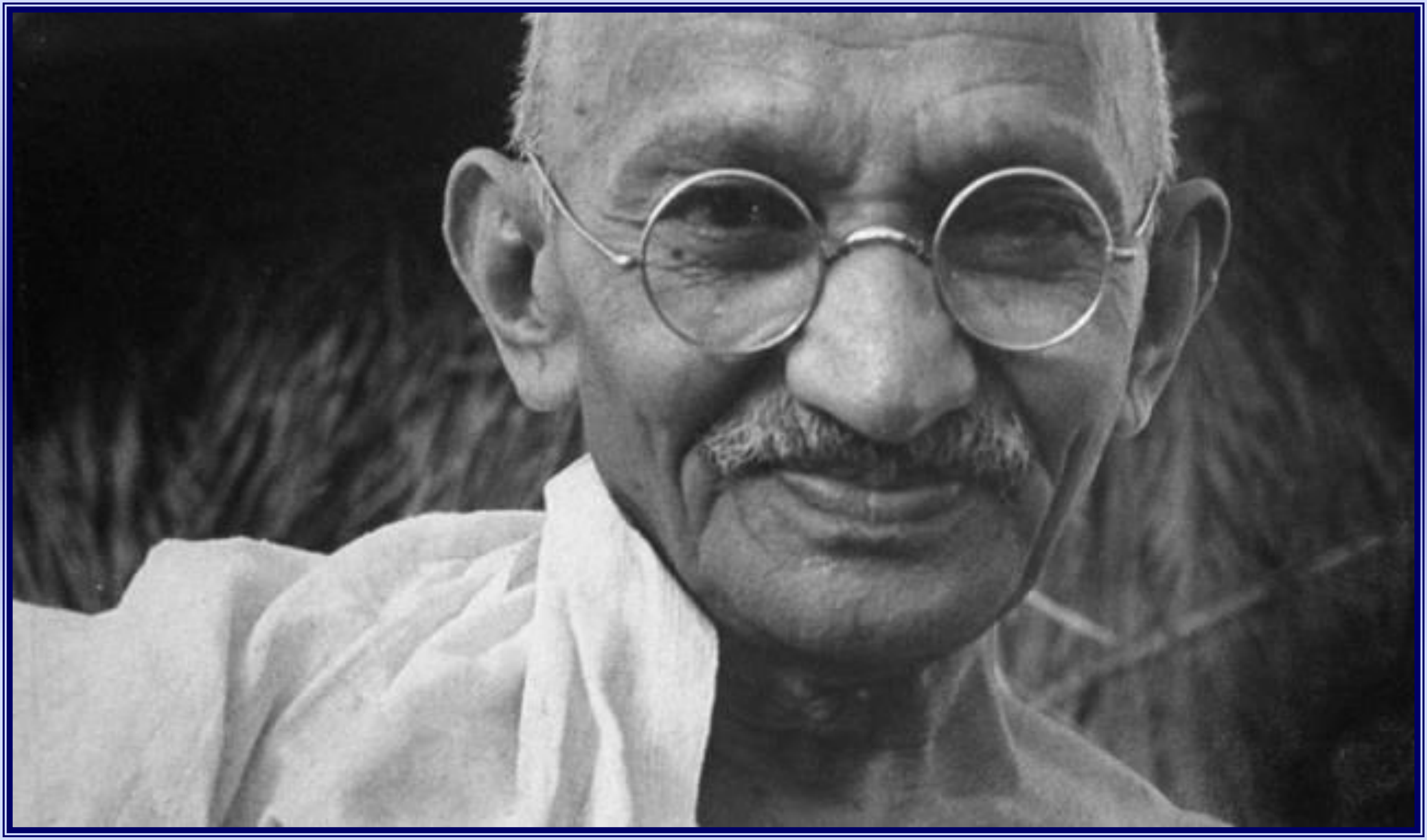

Мы былі створаны як дар для іншых,
як вобраз і падабенства Бога, які ёсць любоўю.
Мы маем ў сваёй крыві закон Божай любові.

Езус, прыйшоўшы да нас, выразна паказаў і даў нам новую запаведзь: "Любіце адзін аднаго, як Я палюбіў вас» *(Ян 13,34).*

Гэта "закон Неба", гэта жыццё Святой Троіцы, перанесенае сюды, на зямлю, гэта самае сэрца Евангелля.

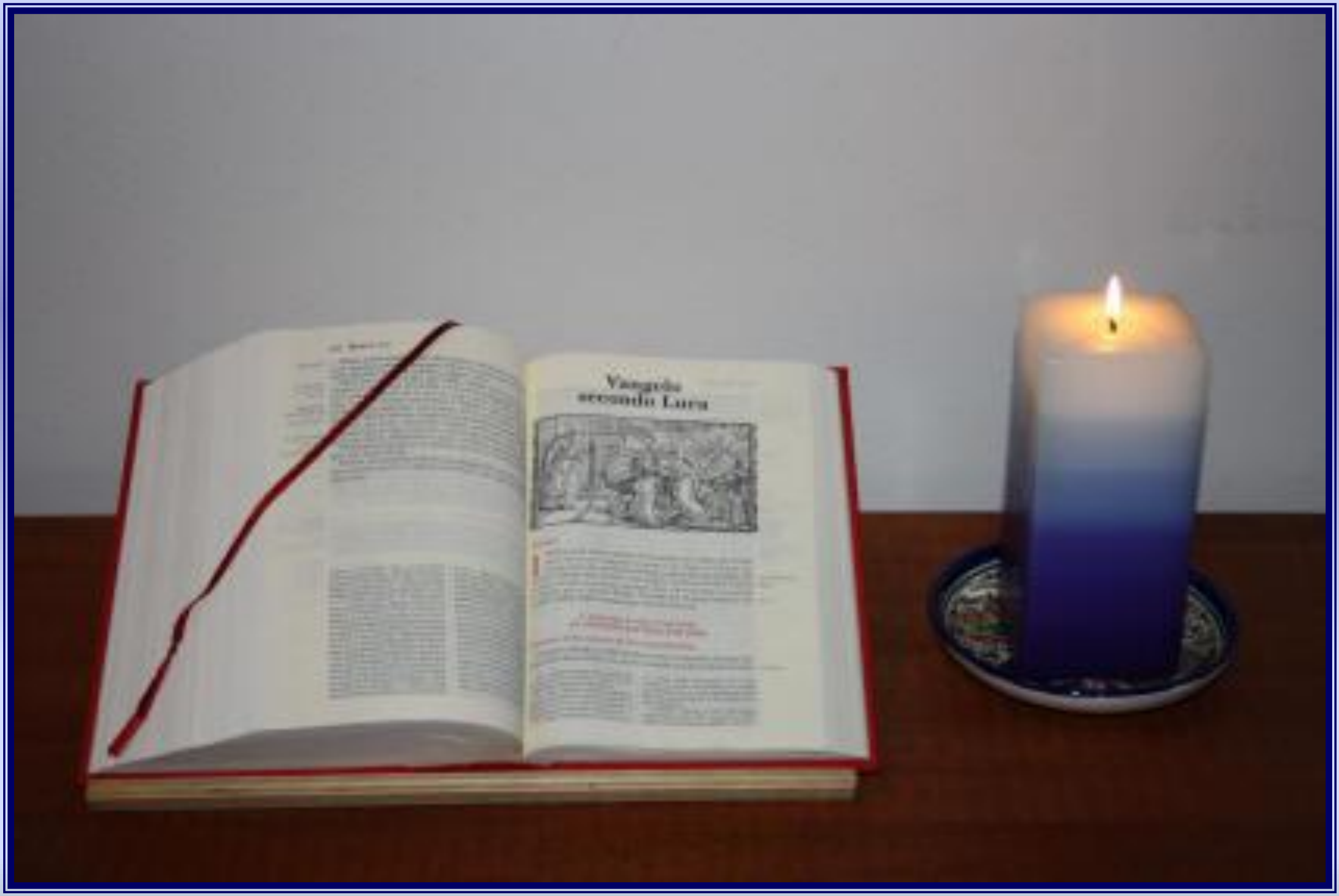

Як на Небе Айцец, Сын і Дух Святы жывуць у поўнай еднасці, становячыся адным *(Ян 17,11)*, **так і мы на зямлі ёсць сапраўднымі на столькі ж, на сколькі жывем узаемнаю любоўю.**

Як Сын кажа Айцу: "Ўсё Маё - гэта Тваё, і Тваё - гэта Маё"
(Ян 17,10), **гэтак жа і паміж намі, любоў рэалізуецца ў поўні там, дзе мы дзелімся не толькі духоўнымі дабротамі, але і матэрыяльнымі.**

Патрэбы аднаго з нашых бліжніх ёсць патрэбамі ўсіх. Нехта безпрацоўны? Я таксама.

У кагосці захворэла мама? Дапамагаю, як бы гэта была мая мама. Нехта галодны? То гэта так, як быццам галодны я сам, і я буду клапаціцца пра ежу для яго, як для сябе.

Вось досвед першых хрысціянаў у Ерусаліме:
“Усе , хто паверыў, былі адзіныя сэрцам і душою, і ніхто не называў уласным нічога з маёмасці сваёй, якая належала яму, але ўсё ў іх было супольнае.” *(Дз 4,32).*
Супольнасць дабротаў, хоць яна і не была абавязковай, была моцна ўкаранёная сярод іх.

Як тлумачыў святы Апостал Павел, “не пра тое гаворка, каб вы рабілі палёгку іншым, а сябе пакідалі ва ўціску, але каб была роўнасць.” *(2Кар 8,13).*

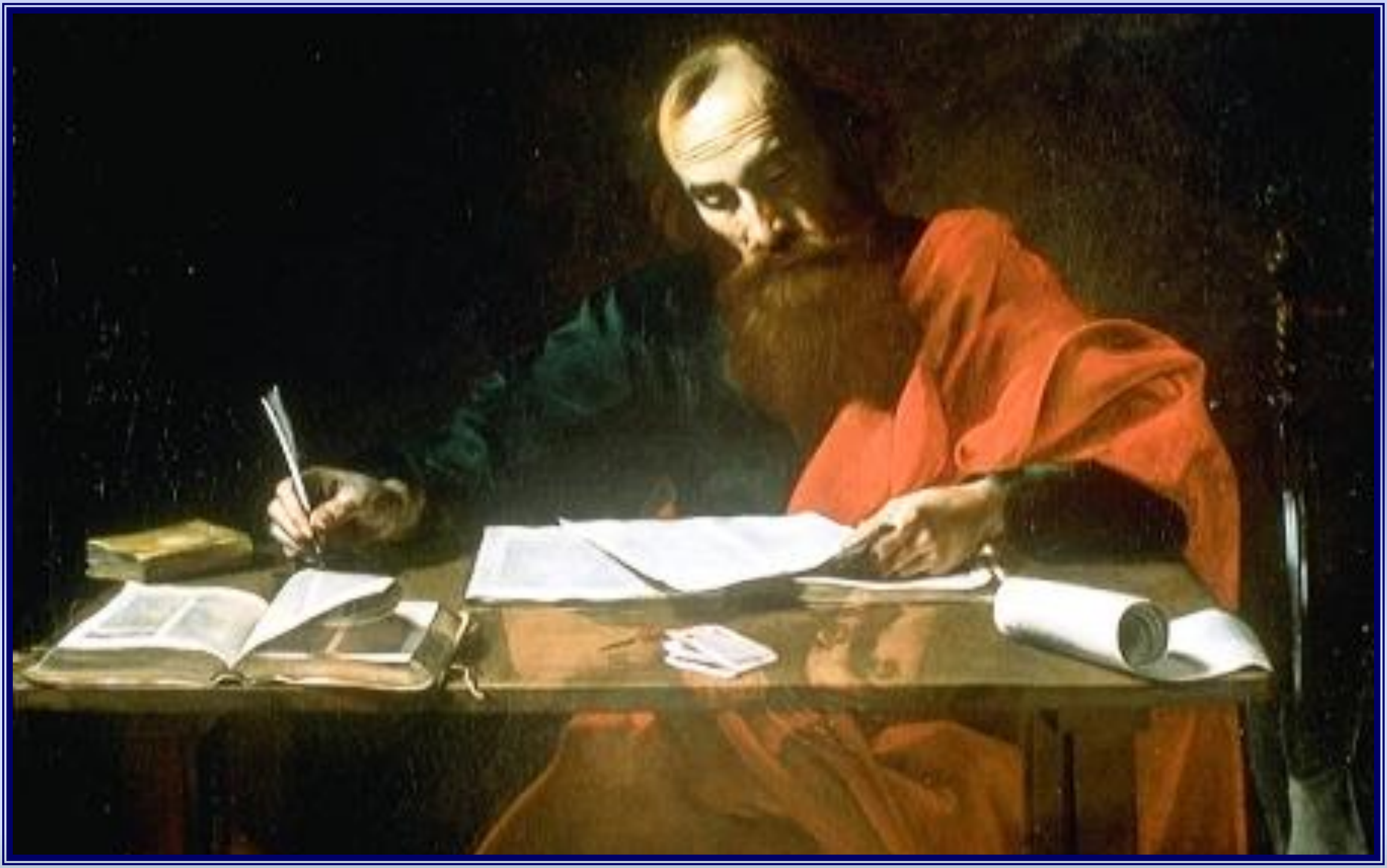

Св. Васіль Кесарыйскі кажа: "Галоднаму прызначаны хлеб, які ты адклаў на запас; голаму - паліто, якое ты хаваеш у сваім куфры, патрабуючым - грошы, якія схаваў" *(Aforismi e citazioni cristiane, Piemme, 1994, c. 44).*

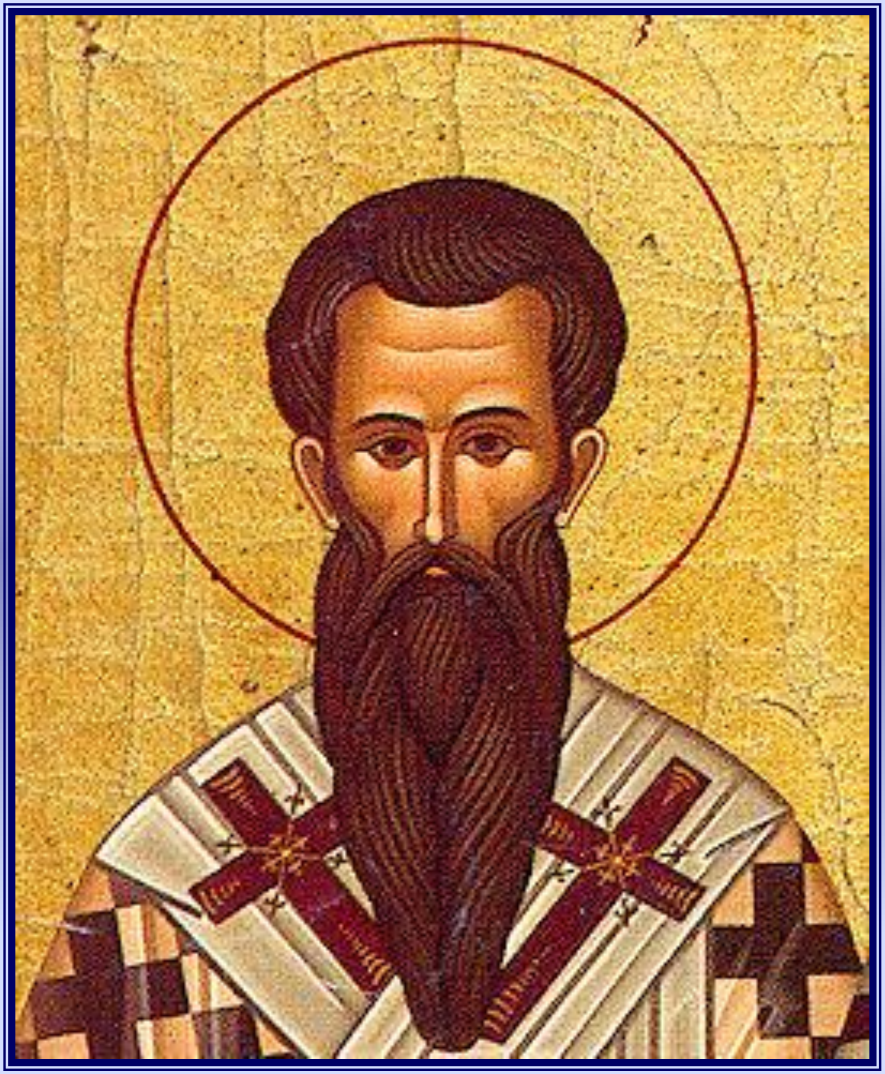

А св. Аўгустын: "Тое, што ёсць лішкам багатых, належыць бедным." "Апроч таго, бедныя могуць дапамагаць адзін аднаму: адзін можа пазычыць свае ногі кульгаваму, іншы свае вочы - сляпому, а яшчэ нехта можа наведаць хворых" *(там жа, с. 45.)*

"Хто мае дзве вопраткі, няхай аддасць таму,
хто не мае, і хто мае ежу,
няхай зробіць тое самае"
(Лк 3,11).

Нават сёння мы можам жыць, як першыя хрысціяне.

Евангелле гэта не ўтопія.

Доказам гэтага з'яўляюцца новыя рэлігійныя рухі, якія Дух Святы ўтварыў у касцёле, каб адрадзіць, абнавіць эвангельскі радыкалізм першых хрысціян і каб адказаць на галоўныя выклікі сучаснага грамадства, у якім існуе так шмат несправядлівасці і беднасці.

Я памятаю пачатак руху Факаляраў, калі новая харызма ўзбуджала ў нашых сэрцах асаблівую любоў да бедных. Калі мы сустракалі іх на сваім шляху, мы запісвалі іхныя адрасы ў сшытку, каб потым прыйсці да іх з дапамогай; мы былі Езусам: "тое, што вы зрабілі аднаму з гэтых братоў Маіх меншых, вы Мне зрабілі" *(Мц 25,40).*

Мы наведвалі іх у трушчобах, запрашалі на вячэру ў нашыя дамы. Для іх былі: самыя прыгожыя абрусы, найлепшыя сталовыя прыборы, лепшыя стравы. Каля нашага стала, у першым факаляры, сядзелі так: факалярына, бедны, факалярына, бедны...

У пэўным моманце нам здалося, што Бог папрасіў менавіта нас, каб сталіся беднымі, каб служылі бедным, усім. Тады, на сярэдзіне пакоя ў першым факалярах кожная з нас палажыла тое, што, як яна лічыла, было ў яе ў лішку: паліто, пальчаткі, шапку, нават шубу...

А сёння, каб дапамагаць бедным, у нас ёсць нават прадпрыемствы, якія даюць ім працу, дзеляцца прыбыткам. Аднак, ёсць яшчэ шмат чаго, што можна зрабіць для бедных.

"Хто мае дзве вопраткі, няхай аддасць таму,
хто не мае, і хто мае ежу,
няхай зробіць тое самае"
(Лк 3,11).

У нас ёсць шмат багацця, каб некаму падарыць, нават калі вы гэтага не бачыце. Мы павінны абвастрыць нашу адчувальнасць, даведацца, каб дапамагаць канкрэтна, каб знайсці спосаб, як жыць братэрствам.

Мы маем у сэрцы пачуцці, каб іх ахвяраваць, дабрыню, каб яе праяўляць, радасць, каб ёю падзяліцца. Мы можам ахвяраваць час, малітву, можам падараваць унутранае багацце, у пісьмовай або вуснай форме; але таксама ў нас ёсць розныя рэчы для падарункаў: сумкі, ручкі, кнігі, грошы, дамы, аўтамабілі, каб некага перавезці...

А, магчыма, мы збіраем шмат рэчаў, думаючы, што калі-небудзь мы будзем мець у іх патрэбу, а між тым, побач з намі ёсць хтосьці, хто як раз мае ў іх тэрміновую патрэбу.

Як кожная расліна бярэ з глебы толькі неабходную колькасць вады, так і мы стараемся мець толькі тое, што сапраўды неабходна. Лепей часам убачыць, што нечага нам не хапае; лепей быць трохі бяднейшым, чым занадта багатым.

"Калі б мы ўсе задаволіліся тым, што неабходна, - казаў св. Базыль, - і аддалі лішак бедным, то не было б ані багатых, ані бедных."

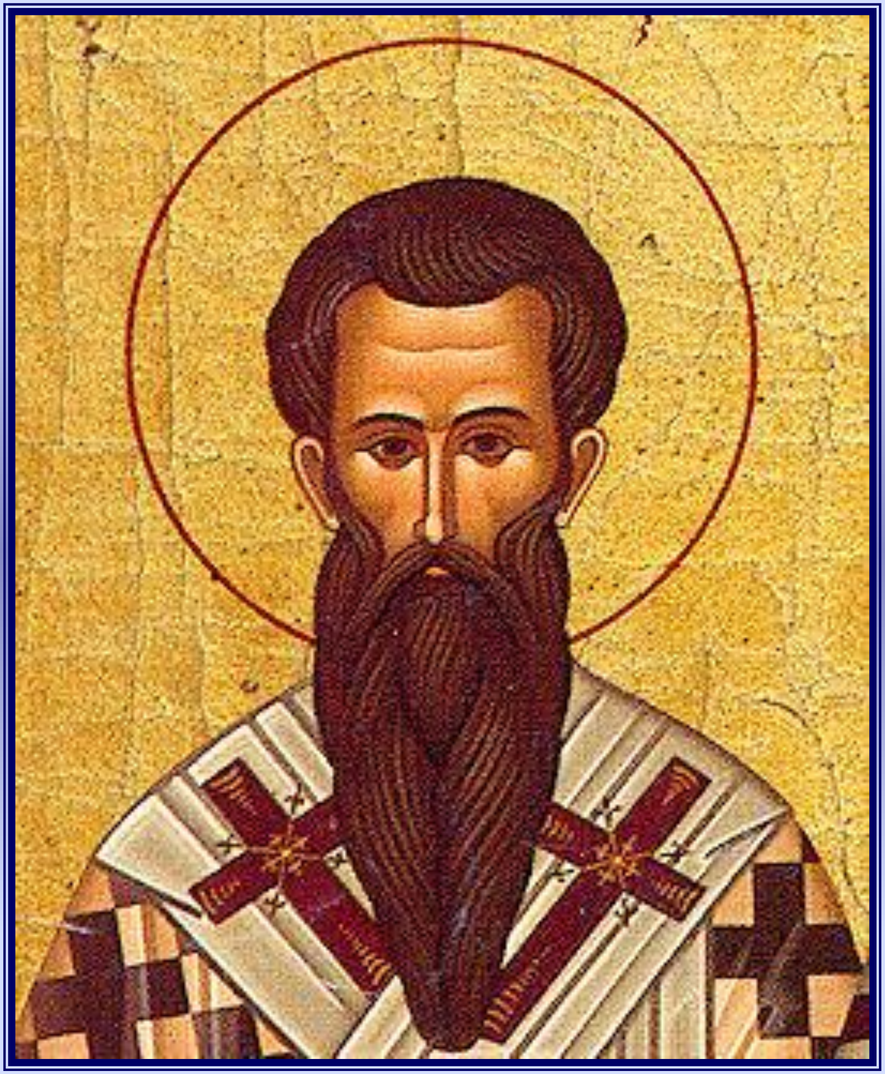

Давайце паспрабуем, давайце пачнём так жыць. Напэўна, Езус дасць нам стокроць болей, і мы зможам аддаваць ізноў. І тады Ён скажа нам, што ўсё, што мы аддалі іншым, мы аддалі Яму.

"Хто мае дзве вопраткі,
няхай аддасць таму,
хто не мае, і хто мае ежу,
няхай зробіць тое самае".

Testo di Chiara Lubich, Pubblicata su Città Nuova 2003/22, p.7.

Grafica Anna LolloGrafica Anna Lollo in collaborazione con don Placido D'Omina (Sicilia, Italia)

* * *

Il commento alla Parola di Vita è tradotto ogni mese in 96 lingue e idiomi,
e raggiunge vari milioni di persone in tutto il mondo
tramite stampa, radio, TV e via internet.
Per informazioni www.focolare.org

.

Questo PPS, in diverse lingue, è pubblicato su www.santuariosancalogero.org